

Un eseu politic al filozofului francez André Glucksmann despre instaurarea comunismului (ce-o fi aia, până la urmă?) şi comparaţia cu regimul nazist (că bine mai seamănă astea două!). O bucătăreasă pe care Lenin o invita să conducă statul şi un "mâncător de oameni" pe care-l chema Stalin. Totul, vreau să spun dezastrul, a început pe vremea războaielor coloniale. *„Secolul XX, secol al lagărelor de concentrare. Lagărele îşi fac apariţia în timpul războaielor coloniale. Englezii îi „concentrează" pe buri.[…] Cuprind de timpuriu orizontul revoluţiei ruse, furnizând curând o mână de lucru considerabilă şi necesară pentru „edificarea socialismului"."* Autorul foloseşte cu preponderenţă ca sursă de inspiraţie opera lui Soljeniţîn, el însuşi trecut de bolşevici prin lagărele de „reeducare". Despre NKVD, strămoşul temutului KGB, Soljeniţîn, care a fost şi de-o parte şi de altă a baricadei, se întreabă:

„Haita asta de lupi, cum a apărut în sânul poporului nostru?"

Şi autorul lucrării „Arhipelagul Gulag" spune mai departe:

„Aş putea să-mi spun că inima mea n-ar fi rezistat acolo, că aş fi protestat, că aş fi trântit uşa. Dar, pe patul de scândură din închisoare, am început să examinez adevăratul meu trecut de ofiţer şi m-am cutremurat de spaimă…"

Soljeniţîn a ajuns din ofiţer al armatei sovietice, puşcăriaş.

„La punctul de comandă al brigăzii, agenţii mi-au smuls epoleţii ăia blestemaţi, mi-au luat centurionul şi m-au înghiontit ca să mă sui în automobilul lor. […] eram încă profund rănit la gândul că aşa, degradat, aveam să traversez încăperea telefoniştilor: nu trebuia ca nişte simpli soldaţi să mă vadă astfel."

Autorul aminteşte în paginile cărţii sale de rezistenta altor popoare în faţa tăvălugului hitlerist. Noi (oare) n-am existat?

„Profitând de cea mai neînsemnată breşă, solidaritatea se afirmă, de la protecţia discretă până la manifestaţiile de stradă. La Sofia, la strigăte de „vrem ca evreii să rămână", germanii vor descoperi că aliaţii lor sunt „complet lipsiţi de comprehensiunea ideologică germană"."

Încă din 1930 au apărut primele informaţii despre lagărele de muncă ale Arhipelagului Gulag. Reacţia Occidentului a fost imediată: a apărut ameninţarea embargoului pentru lemnul sovietic exportat,
„tăiat de sclavi".

Nici URSS n-a stat degeaba; lagărele au fost mutate mai departe. Interesele economice ale negustorilor de chibrituri şi
„ propaganda partidelor înfeudate au făcut restul."

Mai târziu, când occidentalii au reluat problema lagărelor de concentrare din nordul URSS-ului, sovieticii au replicat cu dezvăluiri despre ocnele din colonii. Glucksmann comentează:

„Suntem din aceeaşi lume, nu? Arta tuturor organizaţiilor de lagăre presupune priceperea de a specula complicităţile active ori pasive ale statelor adverse."

Cei care s-au întors din lagărele sovietice, la fel şi cei care au fost închişi în puşcăriile fostului(?) nostru regim comunist, nu povestesc ce li s-a întâmplat acolo…Aceeaşi reacţie (de tăcere) o au şi cei care au scăpat din lagărele naziste.

„…în minele de aur de la Kolîma speranţa de viaţă e de cinci săptămâni, când fugarii pierduţi în deşertul de gheaţă de unde nimeni nu scapă, pradă foamei şi vânătorilor de recompense se devorează între ei.”

De ce au oamenii trecuţi prin asemenea experienţe atât de traumatizante o atitudine atât de pasivă?

„N-aş vrea să mă întorc azi în sânul familiei. Acolo n-aş fi niciodată înţeles. Ceea ce lor li se pare important eu ştiu că e vânt, iar ceea ce mă interesează, puţinul care mi-a rămas, nimic nu le permite să-l înţeleagă şi să-l simtă.”

Completez acum cu explicaţiile autorului pentru atât de origin